

touto exekucí uspokojení své pohledávky a k tomu ve větší míře, než činila vyrovnávací kvota, pokud se týče splátky, dospěle ke dni prvního rozsudku, právem žalobce, protože vyrovnáním byl svých dluhů, pokud převyšovaly vyrovnávací kvotu, sprostěn (§ 53 vyr. ř. a § 61 uh. mimokonk. pokonání), domáhá se toho, co žalovaný více, než mu náleželo, na svou pohledávku obdržel, a odvolací soud nikterak nepochybil, když žalobní žádosti vyhověl a požadovanou částku, uveďa její vypočet na správnou míru, žalobci přiznal. Na věci nic nemění okolnost, že exekuce vedena byla na pohledávku v cizozemsku a že ji cizozemský soud povolil. Věsti tuto exekuci nebyl žalovaný oprávněn a nelze mu přisvědčiti, že za vyrovnávacího řízení jest přípustno věsti exekuci na jmění dlužníkovu v cizozemsku. Správně dovozuje to odvolací soud podle vyrovnávacího řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. a co se týče uherského nuceného mimokonkursního pokonání, kteréž jak řečeno přichází tu v úvahu, není v §u 67, který ustanovení konkursního řádu, jichž ve vyrovnávacím řízení použití lze, vypočítává, § 75 konkursního zákona, odpovídající §u 67 tuzemského konk. řádu, uveden. Míňení žalovaného, že z peněz, které od poddlužníka obdržel, není vzhledem k §u 1434 poslední věta obč. zák. povinen vydati žalobci částku odpovídající splátkám ke dni rozsudku prvního soudu sice jistě nesplatným, ale mu podle vyrovnání náležejícím, není správné, neboť předpoklad dotyčného ustanovení §u 1434 obč. zák., že jde o dobrovolné zaplacení dluhu ještě nedospělého, není dán. Co se týče útrat exekuce ve Vídni, nebyly právem ani tyto z peněz, které má žalovaný žalobci vydati, odečteny, ježto žalovaný vedl tuto exekuci neoprávněně (§ 74 ex. ř.).

Čís. 5097.

Dluhy podstaty jsou jen daně, připadající na dobu po vyhlášení úpadku, nikoliv však daně, připadající na dobu před vyhlášením úpadku, třebaš byly předešány teprve po vyhlášení úpadku.

(Rozh. ze dne 5. června 1925, R II 167 25.)

Správci úpadkové podstaty byl doručen platební příkaz na zaplacení daně z příjmu za rok 1922 dne 3. prosince 1924. Na jmění dlužníka byl vyhlášen úpadek dne 9. listopadu 1922. Soud první stolice přiznal pohledávce berního úřadu vlastnost dluhu podstaty jen za měsíce listopad a prosinec 1922, nikoliv i za měsíce dřívější. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že i pohledávka za dřívější měsíce tvoří dluh podstaty. D ů v o d y: Stěžovatel zastává právní názor, že jeho přihlášená pohledávka na osobní dani měla býti celá zařazena mezi dluhy podstaty ve smyslu ustanovení §u 46 čís. 1 konk. ř., poněvadž se v tomto zákonném ustanovení praví, že dluhy podstaty jsou daně, které se stanou splatny za úpadku, což prý platí o přihlášené dani osobní proto, že platební rozkaz byl splatným dne 3. ledna 1925, tedy za úpadku. Rekursní soud sdílí tento právní názor stěžovatelův. Jest nesporno, že platební rozkaz zní na úpadce, že se týká dlužné osobní daně z příjmů jeho zaměstnanců srážkou úpadce jako zaměstnavatele za rok

1922, že byl doručen 3. prosince 1924 a že se stal splatným dne 3. ledna 1925, tedy za úpadku. Osobní daň z příjmu stihá osobně úpadce, avšak hospodářsky lpí na podstatě nebo její výtěžcích. Stanoví-li § 46 čís. 1 konk. ř., že dluhy podstaty jsou všechny výlohy spojené s udržováním, se správou a s hospodařením s ní včetně daní a jiných veřejných dávek podstaty se týkajících, které se stanou za úpadku splatny, jest za to míti, že tento zákonný předpoklad pro přihlášenou osobní daň z příjmu jest splněn.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud pokládá za rozhodující, že platební rozkaz, jímž daň byla předepsána, stal se právoplatným dnem 3. ledna 1925, tedy po vyhlášení úpadku. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. § 46 (1) konk. ř. praví sice, že k dluhům podstaty patří daně, podstaty se týkající, které se stanou za úpadku splatny, avšak toto ustanovení dlužno vykládati ve spojení s předcházející větou, dle níž jsou dluhy podstaty jen takové výlohy, které jsou spojeny s udržováním, se správou podstaty a s hospodařením s ní. Z toho plyne, že slovy »které se stanou za úpadku splatny« míněny jsou daně, které připadají na dobu po vyhlášení úpadku, poněvadž jen tyto lze zařaditi mezi výlohy, spojené se správou podstaty a s hospodařením s ní, tak že daně, které sice byly předepsány teprve po vyhlášení úpadku, které však připadají na dobu předcházející, nelze pokládati za dluhy podstaty.

Čís. 5098.

Byly-li při výkonu exekuce porušeny velící předpisy §§ 253, 262 ex. ř., přísluší stížnost podle §u 68 ex. ř. také třetím osobám a podle §u 66 ex. ř. i rekurs do usnesení, jímž bylo o takové stížnosti podle §u 68 ex. ř. rozhodnuto.

Tomu nevádí předpis §u 37 ex. ř., jenž jest jediným a výhradním ochranným prostředkem pro třetí osoby tehda, když exekuce byla provedena zákonitě.

(Rozh. ze dne 9. června 1925, R I 480/25.)

V exekuční věci proti Jaromíru M-ovi zabavil výkonný orgán nákladní automobil, stojící v garáži Alfreda G-a, bez jeho vědomí a svolení. K žádosti Alfreda G-a, v niž tvrdil, že jest vlastníkem zabaveného auta, soud první stolice exekuci ohledně auta zrušil a nařídil jeho vrácení Alfredu G-ovi, vzav za prokázáno, že v době zabavení bylo auto uschováno v garáži žadatele a také v jeho uschování a že tento nebyl k vydání ochoten. Dospěl proto k názoru, že výkon zabavení odporuje předpisům §u 253 odstavec první a 262 ex. ř. a pol. 65 instrukce pro výkonné orgány, důsledkem čehož exekuci obdobou §u 39 čís. 2 ex. ř. zrušil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a zamítl žádost Alfréda G-a. D ů v o d y: Žádost Alfreda G-a vyřídil první soudce ja-